

DZIENNIK BYDGOSKI

Wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.

Drukiem i nakładem „Drukarni Bydgoskiej” Spółki Akc.

PRENUMERATA

w ekspedycji i agenturach w Bydgoszczy z dodatkiem tygodniowym „SPORT POMORSKI” wynosi kwartalnie 7.50 zł., na pocztach przez listowego w dom 8.58 zł. — Miesięcznie 2.59 zł., przez listowego w dom 2.85 zł., pod opaską w Polsce 4.50 zł., do Francji i Ameryki 6.50 zł., do Gdańska 4.00 guldery, do Niemiec 4.99 marki. — W razie przeszkód w zakładzie, spowodowanych wyższą siłą, strajków lub t. p., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczenie pisma, a prenumeratorzy nie mają prawa do odszkodowania. Redaktor przyjmuje od godz. 11—12 w południe oraz od godz. 5—6 po południu. Rekopisów Red. nie zwraca. — Redaktor odpowiedzialny **Czesław Budnik**. Ekspedycja (centrala: Poznańska 30 — filja: Dworcowa 2) otwarta od godz. 8 rano do godz. 6 wieczorem bez przerwy.

Adres redakcji i administracji ulica Poznańska 30.

OGŁOSZENIA

20 groszy od wiersza milim., szerokości 36 milim. Za reklamy od milim. na stronie przed ogłoszeniami 72 milim. 50 groszy, w tekście na drugiej lub dalszych stronach 75 groszy, na 1-ej stronie 1 złoty. Drobne ogłoszenia słowo tytułowe 20 gr., każde dalsze 10 groszy; dla poszukujących pracy 20% zniżki. Przy częstem powtarzaniu udziela się rabatu. Przy konkursach i dochodzeniach sądowych wszelkie rabaty upadają. — Ogłoszenia zagraniczne 100% nadwyżki. — Ogłoszenia skomplikowane 20% nadwyżki. — Za terminowy druk i przepisane miejsce ogłoszenia Administracja nie odpowiada. Miejscem płatności i prawem dla wszelkich sporów sądowych jest Bydgoszcz. Konta bankowe: Bank Bydgoski T. A. - Bank Ludowy - Bank M. Stadhagen T. A. Konto czekowe: P. K. O. nr. 203713 Poznań.

Telefon administracji 315. — Tel. filii 1299.

Telefon naczelnego redaktora nr. 316.

Telefon redakcji 326.

Numer 132.

BYDGOSZCZ, sobota dnia 12 czerwca 1926 roku.

Rok XX.

Niebezpieczeństwo improwizacji i niespodzianek.

I.
(Obecna sytuacja polityczna, formalna i faktyczna. — Dominujące stanowisko marszałka Piłsudskiego i jego podstawy. — Legalizacja czynności i prac historycznych. — Możliwość niespodzianek. — Jasnowidzenie czy nieobliczalny impuls?)

Nie wdając się w rozważania, jak to się stało i stać mogło, stwierdzamy tu tylko fakt niezaprzeczalny: **dziś źródłem władzy, a co zatem idzie, także prawa pisanego, jest w Polsce wola marszałka Piłsudskiego.** W następstwie dokonano zamachu („błyskawica”, „demonstracja wojskowa”), a później zrzeczenia się przez marszałka wyboru na prezydenta Rzeczypospolitej, wytworzyła się niezwykła sytuacja, stanowiąca na razie wyraźną sprzeczność z pojęciem praworządności demokratycznej, a na przyszłość kryjąca w sobie wiele zdradliwych niespodzianek. Mamy już bowiem widomą głowę państwa — obranego Prezydenta; mamy konstytucję, ustalającą prawne normy życia; nie wiemy, jeszcze, czy dotychczasowe ciała prawodawcze (główna przyczyna naszej niedoli), pozostaną nadal, czy też będą w ten lub inny sposób rozwiązane i ewentualnie zastąpione przez przyzwoitą Radę Prezydenta (Rada Stanu); ale widzimy jednocześnie, że **nad wszystkiemi góruje i panuje wola człowieka, który sam zdobył sobie władzę, nie chciał jednak zająć odpowiedniego dla swego znaczenia stanowiska oficjalnego, a wolał nie brać na swe barki jawnej odpowiedzialności i zarezerwował sobie rolę jakby „nadprezydenta”;** zapowiedział przytem, że zdobytą władzę będzie dalej wykonywał (mowa do przedstawicieli stronnictw), a za sankcje swych postępków uważa tylko własne sumienie (list do marszałka Rataja). **Jest to więc w rzeczywistości dyktatura, tylko nie jawna — co byłoby lepszym, bo byłoby wyraźnym, — lecz dyktatura zakomunikowana, zakulisowa, nie wypływająca z „władztwa duszy” — bo takiego władztwa w całej należytej pełni Piłsudski nie posiada, — ale dyktatura, opierająca się na sile zakomunikowanych wiernych oddziałów wojska regularnego i organizacji strzeleckiej, oraz na podsyconych wytrwałą propagandą, nieokreślonych, mglistych sentymentach i nastrojach pewnych szerszych warstw ludności.**

Ocenić słusznie znaczenie „czynów i prac historycznych”, dokonanych przez ludzi należących do historii, — a takim niewątpliwie jest Józef Piłsudski, — może tylko historia w przyszłości; współcześni, znajdując się pod presją „faktów dokonanych” i siły, która ich dokonała, chociażby nawet stanowili Zgromadzenie Narodowe, mogą „zalegalizować” te „czyny i prace” jedynie ze strony formalnej, jak to było teraz zrobionem, ale nie odnośnie do ich istotnej wartości, dodatniej lub ujemnej. Współcześni mają jednak prawo i obowiązek szeregować fakty i zastanawiać się nad tem, jakie czynniki wchodziły w grę w danej chwili i jak oddziaływać mogą na kształtowanie się życia państwowego i społecznego.

Władysław Mickiewicz

Paryż, 10. 6. (PAT) Dzisiejszej nocy zmarł tu Władysław Mickiewicz, syn Adama Mickiewicza.

Warszawa, 10. 6. (PAT) P. prezes Rady Ministrów wysłał do Paryża pod adresem wdowy po ś. p. Władysławie Mickiewiczu następującą depeškę kondolencyjną: Śmierć ś. p. Władysława Mickiewicza, niezapomnianych zasług patrioty i godnego syna jednego z największych duchów Polski, przepełniają boleścią wszystkie serca polskie. Do głębi wzruszony zgonem, wyrażam Pani imieniem rządu Rzplitej oraz swoim gorący żal i współczucie. (—) Prezes Rady Ministrów dr. Bartel.

Ambasador Chałapowski otrzymał polecenie, by w imieniu rządu wziął udział w pogrzebie ś. p. Władysława Mickiewicza i złożył od rządu Rzplitej wieniec na jego trumnie.

Paryż, 10. 6. (PAT) Śmierć ś. p. Władysława Mickiewicza nastąpiła w nocy skutkiem zapalenia płuc. Chorował 5 dni. Opatrzony św. Sakramentami przed zgonem ucałował żonę i córkę, poczem zasnął cicho. Żył lat 88. Nabożeństwo żałobne za spokój duszy zmarłego odprawione będzie w sobotę rano w kościele St. Germain de Pres, poczem nastąpi złożenie zwłok na cmentarzu Mont-Morency. Ponieważ życzeniem ś. p. Władysława Mickiewicza było, by nie składano na jego trumnie żadnych wieńców, przeto powstała wśród dawnych jego towarzyszy myśl, by zgodnie z pragnieniem Zmarłego utworzono przy bibliotece polskiej stypendjum jego imienia dla Polaka kształcącego się w Paryżu. W dniu dzisiejszym hołd zwłokom złożył szereg wybitnych osobistości ze świata francuskiego i polskiego.

Spokój w korpusie oficerskim D. O. K. VIII.

Bydgoszcz, 11. 6. Czynniki nieodpowiedzialne starają się gwałtem wprowadzić rozstrój na Pomorzu. Ostatnio w Bydgoszczy rozsiewano wiadomość, jakoby korpus oficerski D. O. K. VIII. Toruń w związku z przybyciem gen. Żeligowskiego do Torunia, objawiał silne niezadowolenie. Mówiono nawet o zamachu stanu.

Jesteśmy w możności stwierdzić na podstawie wiadomości z najpoważniejszego źródła, że w korpusie oficerskim D. O. K. VIII. Toruń panuje zupełny spokój. D. O. K. VIII. posiada od swych bezpośrednich podwładnych raporty, stwierdzające dodatni nastrój w kadrach oficerskich. Oficerowie formacji pomorskich zgodnie oświadczają swą bezinteresowność dla spraw politycznych, wobec czego wszystkie rozsiewane wiadomości są zmyślone.

Rozwiązanie obecnej Ligi Narodów?

Projekt amerykański przewiduje trzy Ligi Narodów: europejską, amerykańską i azjatycką.

Londyn, 10. 6. (PAT) W tutajszych kołach amerykańskich rozważają z ożywieniem skutki bojkotu Ligi Narodów ze strony Brazylii. Politycy amerykańscy twierdzą, że koła angielskie noszą się poważnie z myślą podziału Ligi Narodów na trzy grupy: związek narodów europejskich, związek narodów amerykańskich i związek narodów azjatyckich, przy czem poszczególnym państwowi, które na paru kontynentach mają do spełnienia różne zadania, Liga Narodów mo-

głaby przyznać podwójną liczbę członków. Ameryka naprzykład, która posiada Filipiny będzie miała udział w związku amerykańskim i azjatyckim, Anglja z powodu swoich mandatów azjatyckich — w związku europejskim i azjatyckim. Odpowiednie traktaty mogłyby dla tych trzech związków ustalić linje wytyczne współdziałania politycznego w wypadkach, w których zainteresowanych byłoby więcej niż jeden związek.

Czynnikami bardzo ważkim, decydującym niezaprzeczenie, w znacznym stopniu, o najbliższych losach całej Polski, jest obecnie indywidualność psychiczna marszałka Piłsudskiego. O niej pisano i mówiono dużo; pozostaje jednak zagadką nawet dla najbliższego otoczenia; w każdym razie, na zasadzie dotychczasowych faktów i doświadczenia, z wielkiem prawdopodobieństwem, można przypuszczać, że z objęciem władzy faktycznej przez Piłsudskiego, Polska wchodzi w okres improwizacji politycznych i niespodzianek, których wynik nie daje się przewidzieć; czy będą dla państwa zbawienne, czy też — zgubne, nikt powiedzieć jeszcze nie może. Wiel-

ki też niepokój ogarnia całe społeczeństwo; ma się bowiem wrażenie, że nawet aktorzy i sam reżyser nie wiedzą dobrze, jaką sztukę mają odegrać i jakie role im przypadną.

Niedawno, jeden z ludzi oddanych całą duszą marszałkowi, Artur Śliwiński (mianowany przez niego w swoim czasie na kilkudniowego premiera, a ostatnio wymieniony w liczbie kandydatów na Prezydenta Rzeczypospolitej), dając w „Kurjerze Porannym” entuzjastyczną ocenę umysłowości i działalności Piłsudskiego, przyznaje, że w postępowaniu jego jest wiele niespodzianek, niezrozumiałych nawet dla najbliższego otoczenia; przytacza kilka z przeszłości,

np. w stosunku do legionów, ale oczywiście nie wyczerpuje całego szeregu tych niespodzianek, popełnionych przez Piłsudskiego, w charakterze brygadiera, naczelnika państwa, marszałka. **Powstawanie niespodzianek p. Śliwiński tłumaczy intuicją Piłsudskiego, zdolnością, jaką on posiada, przewidywania przyszłości,** kiedy ona jest jeszcze dla innych zakryta i jakkolwiek sam nie rozumie, np. powodów zrzeczenia się godności Prezydenta Rzeczypospolitej, sądzi jednak, że było to dobrem i rozumem i dodaje: „**cele Piłsudskiego są jasne, ale drogi nieodgadnione.**” Tymczasem, dla wielu nie tylko drogi, ale co gorzej i cele są niejasne, niezrozumiałe. Siłę indywidualności Piłsudskiego stanowi to, że **potrafił on zaszczerpić w swych zwolennikach prawdziwy kult dla swej osoby, wiarę w swą nieomylność; czego nie rozumieją, tłumacza jasnowidzeniem;** jeden z nich, p. Paschalski, analizując w obszernym artykule w „Kurjerze Porannym” psychiczną organizację Piłsudskiego, widzi w nim meza opatrnościowego, nazywa go wprost „jasnowidzem polskim”. Dla wierzących ślepo to wystarczy i usuwa wszelkie wątpliwości; dla ogółu jednak wystarczyć nie może; **co pierwsi nazywają jasnowidzeniem, intuicją, mądrością, — drudzy określają, jako nieobliczalny, niekontrolowany rozważa, impuls woli.** Kto ma tu rację, przyszłość pokaże; na razie improwizacje marszałka, w słowie i czynie, niewątpliwie oryginalne i najczęściej brutalne, rodzą naturalny niepokój i lęk przed ich następstwami.

Nowe stanowisko gen. Junga.

(AW.) Korpus oficerski miasta Lublina pożegnał wczoraj uroczystie dowódcę DOK. Lublin gen. dyw. Jana Romera, który został zamianowany inspektorem armii i wyjeżdża, celem objęcia swych czynności do Warszawy. Następcą gen. Romera na stanowisko DOK. Lublin jest gen. Jung, dotychczasowy dowódca O. K. Łódź.

P. P. S. przejdzie do opozycji.

Warszawa, 11. 6. (Tel. wł.) Pos. Niedziałkowski starał się w klubie poselskim PPS odegrać rolę pośrednika pomiędzy sześciu zwolennikami Piłsudskiego a ogromną większością stronnictwa. Wysiłki jego nie odniosły skutku. Ujawnienia rozłamu oczekiwać należy w dniach najbliższych. Ogół klubu przejdzie prawdopodobnie do opozycji.

„Robotnik” publikuje oświadczenie posła Moraczewskiego, zaprzeczające pogłosce o zamiarzonej przez objęcie stanowiska wiceministra kolei i zrzeczeniu się mandatu sejmowego.

Zbrodniczy zamach na pociąg Lwów—Warszawa

Warszawa, 11. 6. (PAT) W nocy z 9 na 10 bm. o godz. 2 na 7-y kilometrze szlaku Lublin-Zembożyce linji Lublin — Rozwadow został wykryty i udaremniony zamach, planowany na pociąg pospieszny, kursujący między Warszawą a Lwowem. Nieznani zbrodniarze położyli w poprzek toru kilka śmipów związanych drutem i na pobliskim mście zatarasowali tor mniejszymi śmipami. Pierwsza przeskoda została zrzuciona z toru przez odgarniacza parowozu, poczem pociąg zatrzymano i oczyszczono tor z drugiej zapory. Pociąg przybył do Rozwadowa bez opóźnienia. Śledztwo w sprawie zamachu prowadzą intensywnie władze kolejowe i policja śledcza.

Socjaliści czekają.

(Wywiad specjalny „Dziennika Bydgoskiego” z posłem inż. Arturem Hausnerem.)

Warszawa, 9 czerwca.

Zapytany przez Waszego korespondenta poseł inż. A. Hausner (P. P. S.) bi podsekretarz stanu w Min. Pracy i Opł. Społ., o stosunek jego stronnictwa do najaktualniejszych zagadnień doby, jak zmiana Konstytucji, rozwiązanie Sejmu i pełnomocnictwa dla obecnego rządu prof. Bartla, odpowiedział:

— Nasze stanowisko w tych sprawach jest niewzruszone. Jak to już domagaliśmy się przy redagowaniu Konstytucji, tak obecnie ponawiamy nasze żądanie, by Prezydent Rzeczypospolitej miał prawo rozwiązywać Sejm na wniosek 1/3 izby lub na wezwanie 500.000 obywateli.

Sejm powinien być rozwiązany natychmiast i stoi na stanowisku, aby wybory odbyły się w połowie października. Uważamy, że ten Sejm nie powinien żadnych prac ustawodawczych podejmować, lecz odbyć jedno tylko posiedzenie i na niem uchwalić rozwiązanie.

Jesteśmy skłonni dać pełnomocnictwa obecnemu rządowi w zakresie gospodarczym i finansowym, jeśli jednak chodzi o nasz stosunek do obecnego rządu, to zajmujemy stanowisko wyczekujące. — Stwierdzamy jednak już zgóry, że rząd ten nie odpowiada naszym aspiracjom i nie sądzimy, że jest to rząd, który potrafi rozwiązać zagadnienia finansowe w tak ciężkich warunkach, jakie są dzisiaj. Ale czekamy!..

— Jak dalece są prawdziwe pogłoski o rozłamie w łonie P. P. S.?

— To są tylko pogłoski. Żaden rozłam nie jest przewidziany.

— A obecny stosunek panów do osoby Marszałka Piłsudskiego?

— Nie uległ on żadnej zmianie. Uważamy, że Marsz. Piłsudski zrobił to, co musimy sami zrobić, to znaczy ukrócić nadużycia w administracji, podjąć walkę z korupcją i z tym bezładem, który był w naszym życiu politycznym. Dlatego popieraliśmy go przez czynny udział robotników w przewrocie, a co Marszałek Piłsudski zrobi dalej, od tego uzależniamy... — ...czy jednomyślnie?

— ...najzupełniej jednomyślnie uzależniamy nasz stosunek do jego osoby.

(W.)

Posiedzenie Senatu.

Konflikt marszałka z klubem Wyzwolenia.

Warszawa, 10. 6. (PAT). 131 posiedzenie Senatu.

P. marszałek odczytał pismo p. prezydenta Rady Ministrów, zawiadamiające o mianowaniu nowego rządu, poczem odczytał interpelacje, m. i. sen. Adelmara (Chrz. Dem.) w sprawie usuwania urzędników na wyższych urzędach. Postanowiono wystosować z powodu śmierci sp. Władysława Mickiewicza depeszę kondolencyjną do żony zmarłego.

W sprawie porządku dziennego zabrał głos sen. Woźnicki (Wyzw.) i złożył oświadczenie w imieniu swego klubu, że nie mogąc w żaden sposób uzgodnić wyrażonego brzmienia art. 35 Konstytucji z decyzją postawienia na porządku obrad dzisiejszego posiedzenia ustaw, przesłanych przez Sejm do Senatu dnia 31. III i 24. IV. rb. i stwierdzając, że oświadczenie p. Prezydenta Rzplitej zakomunikowane konwentowi seniorów za pośrednictwem ministra sprawiedliwości nie orzeka, czy termin przepisany przez Konstytucję w tym wypadku jeszcze nie upłynął, klub Wyzwolenia nie weźmie udziału w obradach i w głosowaniu nad sprawami, postawionymi na porządku dziennym, tembardziej, że zdaniem klubu obecny senat i Sejm przed swym rozwiązaniem, które w najbliższym czasie nastąpić powinno... (p. marszałek przerywa mówcy, uważając, że jest to osobiste zdanie i że sprawa nie należy do porządku dziennego. Między sen. Woźnickim a marszałkiem wywiązuje się wymiana zdań na ten temat. Senatorowie z Wyzwolenia protestują. W rezultacie p. marszałek zezwala na dokończenie zdania. Sen. Woźnicki kończy) ...mogą obradować tylko nad koniecznościami państwowymi, które przed rozwiązaniem się Izby Ustawodawczych konieczne załatwione być muszą. (Senatorowie z Wyzwolenia opuszczają sale.)

Z kolei przystąpiono do porządku dziennego. Sen. Długosz (Piast) referował projekt noweli do ustawy o zakazie wywozu ropy zagranicę. Ustawę przyjęto w brzmieniu, uchwalonem przez Sejm.

Zamykając posiedzenie p. marszałek oświadczył, że trudno jest dzisiaj oznaczyć, kiedy będzie następne posiedzenie. Obecnie Sejm nie załatwił jeszcze spraw, któreby mogły być przedmiotem obrad Senatu.

Klub Pracy domaga się rozwiązania Sejmu.

Prezesem klubu na miejsce Bartla wybrany Kościółkowski.

Warszawa, 10. 6. PAT. Na posiedzeniach klubu pracy, które odbyły się w dn. 9 i 10 bm., po rozważeniu obecnej sytuacji politycznej stwierdzono, że Sejm obecny nie odzwierciedla już w najmniejszym stopniu woli narodu. Uważając za konieczne rozwiązanie Sejmu własną jego decyzją natychmiast po załatwieniu najważniejszych konieczności państwowych, postanowiono zwrócić się do innych ugrupowań Sejmu z propozycją przyłączenia się do po-

wyższej rezolucji w celu wspólnego wystąpienia w tej sprawie jeszcze przed zebraniem się Sejmu. Przyjęto następnie rezolucję w sprawie ustosunkowania się do wszystkich mniejszości narodowych jako podstawy porozumienia. Wobec przyjęcia teki prezesa Rady Ministrów przez posła Bartla, przystąpiono do wyboru nowego prezydium. Prezesem został wybrany pos. Kościółkowski, sekretarzem pos. Chomiński.

Burza w Reichstagu.

Hindenburg złamał słowo. — Rząd grozi rozwiązaniem reichstagu. Wywłaszczyc królików niemieckich.

Berlin, 10. 6. PAT. Dzisiejsze posiedzenie Reichstagu poprzedziło oświadczenie kanclerza Marxa, który podkreślił, że rządowi zależy na tym, by sprawa odszkodowań dla rodzin byłych panujących została już teraz załatwiona. Rząd Rzeszy wychodzi z założenia, że projekt o wywłaszczeniu nie stanowi rozwiązania, któreby rząd mógł przyjąć, zmierzając do usunięcia zasadniczego punktu konstytucji, a mianowicie równości wszystkich obywateli wobec prawa i nienaruszalności ich mienia. Dalej zaznaczył kanclerz, że rząd gotów jest na wypadek niemożności osiągnięcia porozumienia w Reichstagu wyciągnąć jaknajdalej idące konsekwencje. Pisma tłumaczą ostatni ten ustęp oświadczenia kanclerza jako zapowiedź ewentualnego rozwiązania Reichstagu.

Pos. socjal-demokratyczny Müller Franken stwierdził w swoim przemówieniu, że prezydent Hindenburg, porzucając neutralność w sprawie polityki wewnętrznej, naruszył swe stanowisko ponadpartyjne. Socjal-demokraci, jako wnioskodawcy w sprawie wywłaszczenia byłych panujących wnoszą publiczny protest przeciwko partyjności prezydenta Hindenburga. Oświadczenie mówcy przerywano na prawicy burzliwymi oklaskami. Kiedy z prawicy zwrócono

w okrzyku uwagę mówcy na to, że pretensji księżniczki czarnogórskiej Juty broni socjalista Boncour, Müller Franken odpowiedział: Ubolewam nad tem, że Paweł Boncour stanął w jednym szeregu z pos. Everlingiem celem obrony jako adwokat tak skandalicznych pretensji księżniczki. Następnie zabrał ponownie głos kanclerz, który starał się wytłumaczyć stanowisko rządu Rzeszy w stosunku do listu Hindenburga, jednakże głos jego ginie wśród ogólnej wrzawy na ławach lewicy. Pos. socjal-demokratyczny dr. Rosenfeld stwierdza w okrzyku, że prezydent Hindenburg złamał słowo. Ogólna wrzawa jeszcze bardziej się potęguje. Wreszcie kanclerz oświadcza wśród wielkiego hałasu, że wytyczne listu prezydenta Rzeszy odpowiadają polityce gabinetu. Następny mówca przedstawił centrum żądaje, że listy ten wogóle został napisany i opublikowany, przez co wprowadził różnicę zdań między poważną częścią ludności, a prezydentem. Mówca demokratyczny dr. Koch oświadcza, że partja jego nie solidaryzuje się wcale z oświadczeniem kanclerza i wyraża ubolewanie z powodu publikacji listu. Pod koniec debaty, komuniści zgłosili wniosek o wyrażenie rządowi nieufności. Głosowanie nad tym wnioskiem odbędzie się jutro.

Przełom w Lidze Narodów.

Brazylja wystąpiła z Rady Ligi. — Hiszpanja przestała się interesować sprawami Ligi. — Włochy grożą następstwami.

Genewa, 10. 6. PAT. Mello Franco zgłosił wystąpienie Brazylji ze stanowiska członka Rady Ligi. Niezależnie od tego Brazylja pozostaje członkiem Ligi Narodów. Hiszpanja postanowiła nie interesować się sprawą wyborów do Rady Ligi tak długo, dopóki nie będzie jej przyznane stałe miejsce w Radzie.

Genewa, 10. 6. PAT. Na dzisiejszym posiedzeniu Rady Ligi Narodów przedstawiciel Hiszpanji oświadczył, że Hiszpanja ratyfikowała poprawkę do artykułu 4 paktu Ligi, wprowadzającą dla miejsc z wyboru zasadę obowiązkowej kolejności. Ten krok rządu hiszpańskiego omawiany jest tutaj jako dowód nie interesowania się Hiszpanji sprawą zajmowanego przez nią miejsca z wyboru i wyraz nowego potwierdzenia kandydatury na miejsce starej. W tym duchu zreszta złożył krótkie oświadczenie przedstawiciel Hiszpanji.

Genewa, 10. 6. PAT. Rada Ligi Narodów nie przyjęła zgłoszonej przez Mello Franco dymisji ze stanowiska członka Rady. Rada przyłączyła się do opinii Scialoju i Pawła Boncour, przekazując zgromadzeniu Ligi ocenę sprawy dymisji Brazylji. W rezultacie decyzji Mello Franco postanowił przesłać swemu rządowi powyższą opinię Rady Ligi.

Anglja wysuwa kandydaturę Polaka.

Genewa, 10. 6. PAT. Na dzisiejszym posiedzeniu 9-tej międzynarodowej konferencji pracy poświęconej sprawom morskim, delegat Polski Sokal został wybrany w skład komisji weryfikacyjnej. Do komisji tej wchodzi on w charakterze delegata rządowego. Kandydaturę min. Sokala postawił delegat rządowy Anglii.

„Dziennik Pozn.” donosi z Paryża: Wczoraj nadeszła tu sensacyjna wiadomość, że nie tylko Brazylja, lecz również i Hiszpanja gotowa jest całkowicie wycofać się w razie nieprzyznania jej stałego miejsca w Radzie. W tamtejszych kołach politycznych przeważa zdanie, że w sprawie tej zajmą Włochy zdecydowane stanowisko i nie pozwolą na wycofanie się dwóch krajów łacińskich z powodu wejścia do Rady Niemiec. Powszechnie zastanawiają się tu też, jakie będzie stanowisko Polski, jeżeli nie otrzyma odpowiedniego miejsca w Radzie. Prasa francuska podkreśla, że Polska bynajmniej nie zrzeka się swych słusznych pretensji do stałego miejsca, aczkolwiek zapatruje się na sprawę reorganizacji b. sceptycznie.

Hiszpańska Rada Ministrów a Genewa.

Madryt, 10. 6. (PAT) Wedle doniesień dzienników na odbytem wieczornem posiedzeniu rady ministrów, min. spraw zagr. Janguas przedstawił dłuższe exposé o stanowisku Hiszpanji, zajęte wobec toczących się obrad Rady Ligi Narodów. Rada ministrów zaaprobowala jednogłośnie oświadczenie min. Janguasa.

Kontrola finansowa Węgier zostanie utrzymana.

Genewa, 10. 6. PAT. Rada Ligi Narodów zatwierdziła wniosek o utrzymanie prawie bez zmian kontroli finansowej na Węgrzech.

Sprawa rozbrojenia odroczone.

Paryż, 10. 6. PAT. Wedle doniesień nadesłanych z Genewy, przez korespondentów „Matina” i „Petit Journala”, obrady nad sprawami rozbrojenia zostały na wniosek Anglii odroczone do września.

Awantura w kuluarach Ligi Narodów.

Genewa, 10. 6. PAT. Sekretarz generalny węgierskiej partji republikańskiej, syn byłego ministra węgierskiego de Just spoliczkował dziś rano w kuluarach Ligi Narodów hr. Bethlena. Napastnik oświadczył, że pragnął napiętnować zbrodniarza, by zwrócić na uwagę świata i zachęcić Węgry do zrzućenia hańbiącego jarzma. Podobny tyran oświadczył on dalej — jest niebezpieczny dla pokoju Europy. Incydent wywołał obrzymie wrażenie. Otwierając publiczne posiedzenie Rady Ligi, przewodniczący Guani wyraził ubolewanie z powodu zajścia. Sir Erick Drummond wystosował do Bethlena list z wyrazami ubolewania. Napastnik oddany został w ręce policji.

Genewa, 10. 6. PAT. W uzupełnieniu wiadomości o napaści na premiera węgierskiego hr. Bethlena donoszą, że napaść miała miejsce na poufnym posiedzeniu komisji dla spraw węgierskich. Sprawca, uderzając hr. Bethlena, zawołał: „Oto nagroda od republikańskich Węgier i węgierskiej ligi praw człowieka.” Just przybył do Genewy jako korespondent paryskiej „Ere Nouvelle”.

Budapeszt, 10. 6. PAT. Dziennik „Uj Nemzedek” donosi, że Iwan Just przed półtora rokiem skazany został wyrokiem sądowym za sprzeniewierzenie na karę pozbawienia wolności, zbiegł jednak do Paryża, gdzie zbliżył się do hr. Karoly'ego i jego zwolenników.

Cziczeryn zaprasza do Bolszewji Loyd George'a.

Lwów, 10. 6. (PAT) „Gazeta Poranna” podaje w korespondencji z pogranicza sowieckiego:

„Jak donoszą z Moskwy, Cziczeryn zaprosił oficjalnie L. George'a do odwiedzenia Rosji. Wizyta L. George'a ma podobno nastąpić jeszcze w ciągu lipca t. j. przed wyjazdem Cziczeryna do Europy zachodniej. Tenże dziennik donosi dalej z Charkowa, że rozpoczął się tam dnia 6 b. m. zjazd komunistów polskich z Ukrainy sowieckiej z przeszło 30 okręgów. Program zjazdu obejmuje m. in. sprawozdanie o położeniu w Polsce, oraz o stosunku komunistów polskich do ostatnich wypadków w Warszawie, sprawę utworzenia autonomicznych okręgów polskich i t. d. Zjazd potrwa prawdopodobnie kilka dni.

Autobiografia Wilhelma Suchorekiego.

„Neues Wiener Tageblatt” donosi z Berlina: W najbliższych miesiącach ukaże się w druku autobiografia (życiorys) h. cesarza niemieckiego Wilhelma II. Manuskrypt przygotowuje h. cesarz w największej tajemnicy nawet przed swoją żoną. Autobiografia ma być odpowiedzią na dzieło publicysty niemieckiego Emila Ludwiga.

Kongres Eucharystyczny w Chicago.

Dziekanem biskupów na obecnym kongresie eucharystycznym w Chicago jest Monsignor Redwood, arcybiskup Wellingtonu w Nowej Zelandji. Ma on dziś 87 lat, infule biskupią nosi od 52 lat, gdyż wyświęcony został w 1874 r. w Londynie.

Demonstracje narodowe w Korei.

Policja japońska w Korei przedsięwzięła liczne aresztowania celem zapobieżenia urzędzeniu demonstracji antyjapońskich z okazji pogrzebu ks. Yi. Podobno planowano usunięcie japończyków z administracji kolei i ustanowienie tamże zarządu sowieckiego. Liczba aresztowanych wynosi 300 osób. Budynki rządowe w mieście są strzeżone przez 300 policjantów, ze względu na zapowiedziane demonstracje.

Pogrzeb cesarza Korei.

Tokio, 10. 6. (PAT) 250.000 osób przybyło do Seulu stolicy Korei, celem wzięcia udziału w uroczystym pogrzebie byłego cesarza Korei. W czasie pogrzebu doszło niedaleko cmentarza do zajść wskutek tego, że 40 studentów usiłowało rozdawać podburzające ulotki. Studentów aresztowano.

Rząd „odrodzenia” Rzeczypospolitej.

Warszawa, 10 czerwca.

Rokosz majowy był według ówświadczeń jego przywódcy p. Piłsudskiego — koniecznością państwową, by położyć kres wszelkiemu złu, które rozpanoszyło się w Polsce. Następnym rokосу ma być odrodzenie Polski, a zwłaszcza **odrodzenie moralne**. Ta część społeczeństwa, która trzeźwo osądzała wypadki, miała pewne wątpliwości, czy ludzie, popierający plan p. Marszałka Piłsudskiego, dają dostateczne gwarancje, że rzeczywiście będą wierni hasłu rzuconemu przez swego wodza.

W mozaice osób, tworzących bliższe lub dalsze otoczenie pierwszego Marszałka Polski spotyka się sporo takich, którzy nie mogą chyba rościć sobie pretensji do umoralniania Polski i jej obywateli. To, co zaszło po „demonstracji zbrojnej”, bo tak został określony rokosz, utwierdziło przekonanie, że obóz, któremu za sztandar służy p. Piłsudski, nie ma zamiaru iść za hasłem „odrodzenia moralnego”, a odrodzenie w innych kierunkach jest dla niego czemś zupełnie nowym.

Można jednak było tłumaczyć pierwsze kroki „zwycięzców” pewnym zagłopotowaniem się, podnieceniem i gorączką, jaka pozostaje zawsze po nadzwyczajnych wypadkach. Dlatego też społeczeństwo nie rościło wygórowanych pretensyj do organu obozu rokosszan, jakim był przejściowy rząd p. Bartla, oczekując, że rząd, który powstanie po wyborze nowego Prezydenta Rzeczypospolitej, będzie rządem złożonym jeśli już nie z genjuszów, to conajmniej z ludzi najwybitniejszych w kraju, którzy rzeczywiście zdolają przeprowadzić odrodzenie państwa. Ze zrozumiałym też zainteresowaniem oczekiwał naród mianowania nowego rządu, oczekując od niego realizacji tych zapowiedzi i przyrzeczeń, jakimi przez parę tygodni karmiono mniej uświadomioną część społeczeństwa.

Kiedy prasa wczoraj ogłosiła skład nowego rządu z p. Bartlem jako premierem na czele, wszyscyśmy doznali zawodu. Nowy gabinet nie wiele się różni od poprzedniego. Większość członków rządu przejściowego pozostała i w nowym rządzie. Dwie tylko teki spoczęły w innych rękach, a to teka ministra skarbu, którą objął b. minister przemysłu i b. minister skarbu w gabinecie p. Grabskiego, p. inż. Klarner i teka przemysłu i handlu, która przypadła w udziale p. inż. Kwiatkowskiemu, współpracownikowi p. Prezydenta Rzeczypospolitej z czasów chorzowskich. Oblicze nowemu rządowi nadaje jedynie p. Marszałek Piłsudski,

jako minister wojny. Reszta członków rządu to raczej dodatek dla zapewnienia listy ministrów. Trzy bardzo ważne resorty (działy) mają tylko kierowników: Oświata, sprawy zagraniczne, rolnictwo i reformy rolne nie zostały obsadzone ministrami, co pozwala przypuszczać, że co do tych tek nastąpią jeszcze zmiany.

Rząd p. Bartla-Piłsudskiego nie wygląda na to, by był zdolny spełnić te wielkie zadania, jakich się podjął. Nie chce kwestjonować uczciwości nowych ministrów, ani też podawać w wątpliwość ich chęci służenia dobru państwa. Same te jednak przymioty nie wystarczają, by rząd obecny nazwać rządem odrodzenia. To bowiem zadanie może spełnić tylko rząd złożony z osób, które w społeczeństwie mogą budzić zaufanie, które w dotychczasowej działalności okazały dużo

zdolności i wyrobienia. Jeden z przywódców „Wyzwolenia” powiedział do mnie o przejściowym rządzie p. Bartla, że **tak nieodpowiedzialnego rządu jeszcze w Polsce nie było**. Tymczasem rząd p. Bartla II-gi prawie w niczem nie różni się od poprzedniego. Jeśli taka jest opinia zwolenników rokosszu, to pocóż dziwić się, że obóz praworządny nie może zachwycać się obecnym gabinetem i zawiedziony w oczekiwaniach na rząd złożony z ludzi pierwszych w kraju, musi zachować się z dużą rezerwą do tego rządu. Rezerwa ta tem więcej jest wskazana, że ten rząd domaga się od parlamentu **daleko idących pełnomocnictw, zmierzających nawet do zmiany ustroju państwowego**, żąda zatem prawie dyktatury. Już tak śmiało w państwie konstytucyjnym żądanie dowodzi, że zasiadający w rządzie

dygnitarze zbyt wiele ufają sile fizycznej, przy pomocy której mogą zmusić większość Sejmu do udzielenia pełnomocnictw. Opieranie zaś rządów tylko na sile fizycznej, która nie zawsze może dopisać, dowodzi, że ci panowie patrzą jednak na krótką metę, skoro bagnet nigdy nie może być środkiem prowadzącym do odrodzenia moralnego. O sile zaś moralnej obecnego rządu nie da się nic powiedzieć. Ta okaże się dopiero po upływie pewnego okresu czasu.

Najślabszą, już dziś widoczną, stroną obecnego rządu, jest jego **nieprzygotowanie do podjęcia sanacji gospodarczej**. Wśród członków gabinetu niema ani jednego człowieka, któryby miał dostateczne zrozumienie dla sprawy gospodarczej, a niektórzy z nich już w dotychczasowej swojej działalności dali dowód jedno-

Z warsztatu państwowego.

Mistrz szykuje nowy gabinet...

MACIEJ WIERZBIŃSKI

140

Wolność.

Powieść z czasów odrodzenia
Wielkopolski.

(Ciąg dalszy)

IX.

A nad Notecią rozlegał się ponury huk dział pruskich, jakby Niemiec nie był położył swego podpisu na akcie pokory i skruchy w Wersalu, jakby nie był on w tych stronach posłyszal trąby archanioła, zwastującej ludom pokój... Snać chciał on Polakom przypomnieć i uzmysłowić, że nie zobowiązuje go wcale to co podpisuje i przysięga, i chciał im powiedzieć, że, chociaż pozornie zapanaował pokój, nie będzie go między Niemcem a Polakiem nigdy.

Nigdy... Bo niema pojednania między dwoma żywiołami jak ogień i woda wykluczającymi się wzajemnie. Niema zgody w świecie fauny i flory, między tem, co skazane jest na walkę o byt i życie i nie może jej być między ludami, których działalność, a nawet samo istnienie jest dla drugiej strony przeszkodą w jej planach i zamiarach. Potęga, która wyrosła z upadku Polski, przestaje być potęgą z chwilą Jej zmartwychwstania. A z upadkiem nikt się nie godzi, kto żyje.

Nigdy... Bo „Prusy, mocarstwo przedsięwzięcze i zachłanne, jest powołane koniecznością dziejową i rasowym fatalizmem do przeciwwstawienia idei słowiańskiej — ideę germańską.”)

*) Juljana Klaczki: Dwa Kanclerze.

Nie poskromiła wojenniczego Krzyżaka Komisja Rozjemcza w Spa, gdy rozporządzeniem z dnia 17 lutego rozseparowała walczących linją demarkacyjną, zawieszając nad nimi gałązkę oliwną. Nie wytracił mu z ręki broni nawet Traktat Pokojowy, podpisany przez parlament niemiecki. Lubo przygnębiony przypieczetowaną w Wersalu klęską, Krzyżak wyładowywał jeszcze swą nienawiść i wściekłość w bezcelowych napadach i utarczkach. W miastach Grenzschutz zdierał przechodniom odznaki polskie, grabił „domy polskie”. A w łonie Volkstratów, duchem Cleinowa natchnionych, wypracowano nawet plan zaatakowania Polaków na całej linii północnej.

Dopiero pod koniec lipca komendant sił nadnoteckich Dewitz rozwiązał dwa bataljony Grenzschutzu. Trzeci bataljon niepokoił strażę polskie jeszcze do końca sierpnia, rabował, aż wreszcie ustąpił miejsca Reichswehrze, pozostawiając zgrzytającą zębami hakacie bydgoskiej i pomorskiej hasło: Es kommt der Tag! (Nadejdzie dzień pomsty niemieckiej!) I jaדם nienawiści odkarmione serce Niemców nadnoteckich wezbrało nadzieją bliskiego, krwawego odwetu.

Polacy zaś niecierpliwie oczekiwali wkroczenia swoich wojsk i widoku orłów białych. Lecz sprawa przewlekała się. Tymczasem władze przechodziły w polskie ręce. Powstało ministerjum dla b. zaboru pruskiego, utworzono dwa województwa a w miejsce naczelnego prezesa rejencji bydgoskiej wszedł podkomisarz dla obwodu nadnoteckiego, który zogniskował w swych biurach władze administracyjną i przygotowywał urzędy do przejścia pod egidę właściwych ministerstw w Warszawie.

Dr. Władysław Żabicki zajął się przejęciem okręgowych instytucyj sanitarnych i w pierwszych czasach pochłaniało go to tak, iż nie wyjechał z synami na wakacje. Wyprawił ich do Załachowa ze znacną opiekunką, panną Franciszką Andersówną, a sam trawił wiele czasu w gmachu podkomisarjatu, gdzie wrzała mrówcza praca, gdzie polskość odkopywała się z pod góry niemieckości i budowała się przyszłość.

Pewnego dnia wrześniowego, wracając w porze obiadowej do domu przez ogrody miejskie, pan Władysław siadł na ławce opodal brązowej grupy Potopu, uderzającej brutalną siłą koncepcji i kompozycji. Nawiedził go paroksyzm tęsknoty; wszystko wydało mu się w tej chwili bez barw i bez słońca, bo zawołało w nim coś w niebogłosy: kobiety!!

Myśli poniosły go na wschód i ujrzał panią Irenę tak, jak żegnał ją dziesięć miesięcy temu. Postać jej zarysowała się przed nim z taką plastyką jakby miasto Potopu miał przed sobą jej posąg. A zarazem odczuł ową nie mistyczną, jaka połączyła ich jestestwa i miał przekonanie, nieomal pewność, że ona nie należała sercem do nikogo innego.

Szarpnęło go coś. Powstał z ławki i ruszył pod drzewa placu, który niebawem miał otrzymać nazwę Placu Wolności. Lecz, wnet stanął jak wryty i coś jakby przerażenie odmalowało się na rysach jego twarzy.

O kilka kroków przed nim spoczywała na ławce samotna, wysoka młoda kobieta w żałobie. Nad czołem miała czarne mi koralami bramowany, diademowy kokoszniak, w rękę trzymała parasolkę i w stronę kościoła ewangelickiego zapatrzona, zwrócona była do niego profilem,

przedziwne piękny, misternie rzeźbionym.

„Boże!... Pani Irena!...” szepnął w nałożnym podniesieniu ducha i cały świat skupił się dookoła osi, jaką była ona. Struchlał, stał bez ruchu, jakby oczym nie wierząc i nie pojmując, że w przystępie stanu telepatycznego widział ją przed chwilą, przeczuł to zgoła nieoczekiwane spotkanie. Obejmowała go niewysłowiona, nadziejska radość i niosła wywołaną z więzów ciała istotę ku tej jasności rajskiej, jaką była ona.

Niemal bezprzytomny zbliżył się do niej a gdy promienie jej źrenic padły na niego, zdało mu się, że mdleje w nim dusza ze szczęścia.

Dwie, trzy błyskawice purpurowe przeleciały po śniegach jej lic i w czarnych oczach stanęły gwiazdy.

— Pani...?! — spadł szepł z jego warg i oplótł ją szalenie kochającymi oczyma tak, że niby wylękniona gołębica, skurczyła się w sobie, pochyliła lekko głowę.

Podawała mu drżącą rękę i śmiechem sztucznym starała się zamaskować ogromne zmieszanie.

(Ciąg dalszy nastąpi)

Na śniadanie

dla każdego wieku najlepszą jest
KATHREINERA KAWA SŁODOWA
KNEIPPA, znakomita także z mlekiem.

W treści — rzecz się mieści.

13481

stronności w ocenianiu zagadnień gospodarczych. A przecież odrodzenie życia gospodarczego w Polsce jest ze względu na państwowych **najpilniejszym zadaniem**. O ile bowiem odrodzenie moralne objawić się może dopiero po pewnym okresie czasu, o tyle naprawa gospodarcza znacznie wcześniej może dać korzystne wyniki, a przez to usunąć najgroźniejsze i najbardziej bezpośrednie niebezpieczeństwo rewolucji społecznej. Jeśli zatem rząd p. Bartla okaże się niezdołnym do zainicjowania odrodzenia gospodarczego — to tem samem pośrednio przyspieszy wybuch rewolucji społecznej, która nawet przy dalszym trwaniu dzisiejszego położenia szerokich warstw społecznych, zwłaszcza robotniczych, wyda się nieunikniona, a zapobiec jej może jedynie planowa akcja naprawy życia gospodarczego. Tę akcję podjął już rząd p. Skrzyńskiego, a w dalszym ciągu zamierzał ją prowadzić obalony przez rokosz rząd p. Witosy. Przerwaną akcję winien w dalszym ciągu kontynuować rząd obecny. Z tego jednak, co już powyżej powiedziałem, a co podzielają znawcy stosunków w łonie rządu, wynika, że dość trudno byłoby uwierzyć, by ten rząd, który obecnie włada państwem, miał dość zdolności i siły, by zadaniu gospodarczej odbudowy podołać.

Niezależnie od oceny obecnego rządu pod względem jego kwalifikacji, ważną będzie rzeczą jego stosunek do Sejmu i Senatu, ściślej mówiąc do zasady parlamentaryzmu, a raczej do zagadnienia podziału pracy między rządem a parlamentem. Pod tym względem dotychczasowe postępowanie obozu rokosańskiego każe obawiać się konfliktu między rządem a parlamentem. Wystąpienia p. Piłsudskiego przeciw Sejmowi, zohydzenie tego Sejmu, którego wady zawdzięczać należy w pierwszym rzędzie ordynacji wyborczej, narzuconej dekretem p. Piłsudskiego, jako Naczelnika Państwa, chęć usunięcia Sejmu, a zastąpienia go Radą Stanu, żądanie przez rząd pełnomocnictw, uchylających potrzebę istnienia Sejmu — to wszystko dowodzi, że stajemy wobec nowego źródła walki w państwie. Że stan polityczny i gospodarczy Polski nie pozwala na wzniesienie nowego zarzewia wojny — niema chyba dwóch zdań. Dlatego też rząd, wypowiadający wojnę parlamentowi, choćby w danej chwili ten parlament był nieodpowiedni, nie idzie po drodze prowadzącej do odrodzenia państwa.

Oczywiście, że z tego, co powyżej powiedziałem, nie wynika, jakoby rządowi p. Bartla należało wypowiedzieć wojnę. Przeciwnie **społeczeństwo musi podporządkować się temu rządowi**, powołanemu przez Prezydenta Rzeczypospolitej. Natomiast zadaniem społeczeństwa jest pilnie śledzić kroki rządu, by powstrzymać go, nawet wbrew jego woli, od wejścia na drogę, któraby musiała doprowadzić do pogorszenia położenia Polski, a tem samem do przyspieszenia wybuchu zajść, których następstwa mogłyby narazić naszą państwową egzystencję. Jeśli społeczeństwo to zadanie należycie spełni, można mieć nadzieję, że nowy kurs rządu w państwie nie przyniesie Polsce szkody.

Zabrzeński.

Odezwa grupy Rosseta.

Rada tymczasowa Stanu Średniego w Warszawie, pozostająca pod wpływem grup mieszczańskich, kierowanych przez p. A. Rosseta i J. Rogowicza, wydała odezwę, w której wita nowego Prezydenta Rzeczypospolitej p. prof. Mościckiego jako wyraz załatwienia się z dotychczasowym systemem partyjnictwa. Stan Średni wypowiada się za rozszerzeniem władzy Prezydenta i reformy naszego ustawodawstwa parlamentarnego w kierunku rozgraniczenia władzy ustawodawczej od kompetencji wykonawczej i takich zmian, któreby zapewniały podniesienie poziomu Sejmu i Senatu.

Polacy w Rumunii.

Podług statystyki rumuńskiej, mieszka na Bukowinie 40 000, a w Besarabji 16 000 Polaków. Na obszar dawnej Rumunii, oraz Siedmiogrodu można liczyć ze 4.000, tak, że ogólna liczba Polaków w Rumunii wynosiłaby 60 000. Skupienie polskie bukowskińsko-besarabskie posiada swoją Radę narodową, zastępowaną obecnie Kołem polskiem w Czerniowcach.

List z Łodzi.

Jedno z następstw „demonstracji” warszawskiej. — **Łódź chce koniecznie stać się miastem europejskim.** — Na „zieloną trawkę”. — Ci jedni zawsze coś robią.

Wiadome jest wszystkim, że „Strzelec” w dniach wystąpienia pierwszego marszałka odrodzonej Polski „stał twardo” po jego stronie. Organizacja ta poszła tak daleko, że poszczególnym swoim członkom wydała broń, w rodzaju karabinów, amunicji i nawet granatów ręcznych. Do czego broń ta w pewnych wypadkach służy obecnie, wykaże dobitnie fakt następujący:

Kazimierz Kautz, lat 18, był swego czasu członkiem I oddziału związku strzeleckiego. Jako taki, mimo, że od pół roku członkiem faktycznym nie był, otrzymał wraz z innymi broń, w postaci karabinu i kilkunastu granatów ręcznych. Kautz był z natury krewkim, w związku z czem miał niejednokrotnie przykre zajścia w domu. Podczas jednego z nich, kiedy zagroził matce zamordowaniem jej i czynnie ją znieważył, wezwano policję. Kautz jednak w chwili aresztowania go stawiał zbrojny opór i, ostrzeliwując się, zbiegł. Ukrywał się następnie przez kilka dni w mieście, aż raz, przechodząc ul. Nowomiejską, dał się unieść zawziętości, jaką zapłonął na widok dwóch policjantów i z okrzykiem: „Nienawidzę tych sukinsynów” rzucił granatem ręcznym, najprzód jednym, następnie drugim. Policjanci rzucili się natychmiast na ziemię i dali ognia do niebezpiecznego młokosa kładąc go trupem na miejscu.

„Strzelec” tłumaczył się później w pismach, iż broni Kautzowi wydać się mógł, gdyż Kautz przestał być czynnym członkiem organizacji. Oskarża go jednak odezwa, w której powiedziane jest wyraźnie, iż zwywa się wszystkich członków związku, tak obecnych, jak i byłych.

Jeżeli chodzi o porządki, jakie u nas panują, czy to w polityce, czy w administracji, utarł się już dawno pogląd, iż znajdujemy się nie w Europie, lecz w najgłębszym, najbardziej zapadłym kącie Azji. Zastosowanie nowszych i najnowszych zdobyczy cywilizacji nie zmienia postaci rzeczy. Nie dąży się do tego zresztą tak bardzo, aby zaprowadzić inowacje, tchnące zanadto zachodem. Ostatnio dopiero czynimy słabe kroki w kierunku faktycznego ucywilizowania się i pójsia śladami państw o wybitnej kulturze, wyłączając, oczywiście, politykę. Zaczęło się od kanalizacji, o gwałtownej potrzebie której dowodzą stale potopy, oponowujące miasto po każdej ulewie. Inna rzecz, że kanalizację buduje się u nas wzorem wieży Babel: inżynier kierujący robotami swoje, magistrat swoje, Państw. Urząd Pośrednictwa Pracy jako dostawca robotników również swoją kroczy ścieżką, a przytem i związki zawodowe chcą mieć w tej sprawie wiele do powiedzenia. Faktem naprawdę pocieszającym jest to, że bądź co bądź coś się w tym kierunku robi, o czem świadczą ustawiczne rujnowanie co raz to innych ulic i... protokoły pogotowia, mówiące o złamaniu nogi czy też skróceniu karku w dole kanalizacyjnym. Miasto nasze idzie jednakowoż dalej jeszcze, gdyż po zdecydowaniu się na budowę lotniska w Rudzie Pabjanickiej, pod Łodzią, postanowiono uruchomić własną radio-stację, w zakresie odbiorczym — na cały świat, nadawczym — na całą Polskę.

Nawiązując do budowy lotniska podkreślić należy z całym uznaniem działalność samorządów miejskich: Piotrkowa, Kalisza, Radomska i Wielunia, które swoimi środkami, bez pomocy rządu, przystępują do budowy własnych lotnisk.

Tak zwany sezon był w przemyśle włókienniczym Łodzi i prowincji krótkotrwały. Ze sytuacja przedstawia się niepomyślnie, stwierdzają już nawet łódzkie pisma lewicowe, które chciałyby wmówić we wszystko i wszystkich, iż Polska pod rządami pana marszałka przechodzi złoty okres.

Na linii Łódź — Kutno wybuchł przed kilku dniami strajk, który nie tylko się nie kończy, lecz przeciwnie zapowiada się na dłużej. Tomaszów redukuje dni pracy w tygodniu i robotników. W Tomaszowie bezrobotnych jest około 4.500. W Zduńskiej Woli, gdzie sytuacja jak dotychczas przedstawia się pozornie lepiej, jest bezrobotnych około tysiąca. Niewielkie Pabjanice posiadają ponad 4 tysiące bezrobotnych. Zgierz ma ich około 4 tysięcy. Łódź — ponad 50 tysięcy. A smutnym jest, iż w Łodzi właśnie bezrobotnych przybywa.

W Żyrardowie, cztery tysiące robotników porzuciło pracę, domagając się całkowitego uruchomienia zakładów przemysłowych, podwyższenia płac, płatnych urlopów itp.

Łódzkie fabryki jedwabiu redukują pracę, a jeśli w dniach najbliższych położenie

nie ulegnie zmianie na lepsze, fabryki te zostaną unieruchomione zupełnie.

Mimo tak ciężkich dla handlu i przemysłu warunków, w Łodzi powstaje bank, którego zadaniem będzie dostarczenie kredytu członkom żydowskiego centralnego stowarzyszenia kupców i przemysłowców w Łodzi.

Bank ten operować będzie kapitałami, uzyskanymi w Stanach Zjednoczonych A. P. w drodze trwających już od dłuższego czasu usilnych starań.

Edm. Bert.

Z KRAJU.

Sprawa nadużyć w marynarce wojskowej. Najprawdopodobniej jeszcze w tym miesiącu wyznaczony zostanie termin sprawy przeciwko kom. Bartoszewiczowi i in. o nadużycia w marynarce wojskowej. Sprawa potrwa kilka tygodni ze względu na wielką ilość świadków.

Zmiana straży zamkowej. Wczoraj wrócił do garnizonu swojego w Siedlcach 22 pp. pod dowództwem pułk. Krok-Paszkowskiego, który dotychczas pełnił straż na zamku, jako osłona przyboczną Prezydenta Rzplitej. Na miejsce 22 pp. przychodzi 2 kompanie 1 pp. Leg. pod dowództwem majora Wendy, które odtąd pełnić będą straż na Zamku.

Napad więźniów na eskortę. Podczas eskortowania z więzienia miechowskiego do Piłicy na sąd trzech więźniów, mianowicie: Wł. Krzemieńskiego, Fr. Bielawskiego i drugiego Wł. Krzemieńskiego, dwaj ostatni więźniowie rzucili się w Wolbromiu na eskortujących ich dwu policjantów: Rzepę i Przybyłę, usiłując ich rozbroić. W trakcie szamotania się skutym więźniom pękł łańcuszek, poczem wyrwali oni karabiny policjantom. Jednego z więźniów, Krzemieńskiego, policjant celnym strzałem z rewolweru zabił, drugi więzień zbiegł z karabinem.

Epidemia samobójstw w Lwowie. We Lwowie szerzy się w zastraszający sposób epidemia samobójstw uczniów gimnazjalnych. Niedawno donosiliśmy o zamachu samobójczym ucznia Rozmusa, a już mamy do

zanotowania drugi fakt. Mianowicie w Winnikach pozabawił się życia wystrzałem z floteru uczeń 6-tej klasy gimnazjalnej Wilhelm Szmalenberg. Śmierć nastąpiła natychmiast. — albowiem kula trafiła w serce. — Powód zamachu zawiedziona miłość.

Kradną i kradną W Lublinie w powiatowej Kasie Chorych wykryto większe sprzeniewierzenie pieniężne, którego dopuścił się urzędnik Kasy Józef Bocheński na sumę 10.000 zł. Możliwe iż suma ta powiększy się w trakcie śledztwa. Komisarz Pieczyrak, który zawiadomił urząd prokuratorski o defraudacji i wskazał sprawcę, zaarrestował Bocheńskiego dostawiając go do dyspozycji sędziego śledczego.

Sześć lat ciężkiego więzienia za fałszywe oskarżenie. Sąd najwyższy w Warszawie rozpatrywał sprawę Mikołaja Miketyna, skazanego przez lwowski sąd okręgowy na 6 lat ciężkiego więzienia za fałszywe oskarżenie ukraińca Pańczyszyna. Jak wiadomo, zasiadł Pańczyszyn na ławie oskarżonych jako wskazany przez Miketyna sprawca zamachu na Prezydenta Rzeczypospolitej Wojciechowskiego we Lwowie i został uniewinniony. Sąd najwyższy zatwierdził wyrok pierwszej instancji.

Kto wyciąga rękę po odszkodowania? Komisarjat Rządu w Warszawie zarządził rejestrację pretensyj osób, które fizycznie ucierpiały podczas wypadków majowych. Zarejestrowało się zaledwie około 60 osób, tj. o wiele mniej, niż przypuszczano. Są to przeważnie osoby, które straciły swych żywicieli, bądź (b. niewielu) samotni, ranni dotkliwie podczas walk. Można z tej znikomiej cyfry wnosić, że wiele osób nie zgłosiło się do rejestracji, uwzględniwszy ciężkie położenie skarbu państwa.

Demokratyzacja „Rodziny Wojskowej”. Zakończył swe obrady w Warszawie zjazd stowarzyszenia „Rodzina Wojskowa”. Wjeździe brała udział i p. marszałkowa Piłsudska.

W rezultacie ożywionych narad postanowiono w specjalnej uchwale do szeregów stowarzyszenia wciągnąć żony podoficerów i otoczyć troskliwą opieką groby poległych.

Epilog ohydnej zbrodni w Krakowie.

Dla rabunku kobieta zabiła kobietę i zakopała trupa w piwnicy. — Z powodu choroby umysłowej sąd uwolnił ją od kary.

W dniu 29 lipca 1919 r. przybyła do Krakowa niejaka A. Pazarska Kinach ze swą teściową Jewką Kinach.

W czasie dochodzeń wyszło na jaw, że Smykowa w dniu 1 sierpnia 1919 podstępnie zwała Jewkę Kinach do piwnicy, a następnie zakneblowała jej usta, powalając ją równocześnie na ziemię, twarzą do miotu węglowego, poczem przygniotła jej głowę kolanami i w tej pozycji trzymała swą ofiarę kilka minut. Gdy się przekonała, że Kinach już nie daje znaku życia, wyjęła z zanadru Jewki książeczkę z kwotą 3.632 koron i chusteczkę z 70-ma koronami.

Następnie wykopała dół w piwnicy, w którym zakopała swoją ofiarę.

W dniu 1 września 1919 r. Smykowa za ten czyn odpowiadała przed sądem doraźnym dla braku jednak jednogłośnie sędziów, tworzących skład trybunału doraźnego, sprawa została przekazana do zwyczajnego postępowania, a obwiniona osadzono w areszcie śledczym.

Wkrótce jednak Smykowa poczęła okazywać objawy nienormalności umysłowej, wobec czego umieszczono ją w miejskim domu kalek, skąd po pewnym czasie Smykowa zbiegła.

Dopiero w lutym 1926 r. policja, utrzymując ewidencję osób poszukiwanych przez sądy, przyaresztowała obwinioną Marję Smykową i odstawiła ją z powrotem do więzień sądowych św. Michała, gdzie wczoraj za tę zbrodnię stanęła przed kratkami sądowymi.

Obecnie na rozprawie, która się toczyła przed trybunałem przysięgłych, Smykowa tłumaczy się chorobą umysłową i kompletną niepamięcią, twierdząc, że nie wie nic o tem, by w roku 1919 przebywała u niej w domu Jewka Kinach i by dokonała na niej rabunkowego morderstwa.

Po przeprowadzonej rozprawie Trybunał postawił ławie przysięgłych dwa pytania główne: pierwsze w kierunku zbrodni rabunkowego morderstwa i drugie, czy oskarżona popełniła swój czyn w stanie zaburzenia umysłowego.

Na pierwsze pytanie sędziowie przysięgli po naradzie odpowiedzeli 12 głosami tak, na drugie zaś 7 głosami tak.

Na podstawie tego werdyktu Trybunał ogłosił wyrok uwalniający Smykową od winy i kary.

Okrutny zbrodniarz w mundurze policyjnym za zamordowanie swej młodej żony skazany na 15 lat ciężkiego więzienia.

Z Warszawy donoszą:

Ohydna zbrodnia przywiodła posterunkowego Pawła Nowaka na ławę sądową. Nowak zamordował własną żonę, kobietę młodą, ładną i niewidzącą świata poza swym mężem.

Stanała między nimi 15-letnia zepsuta dziewczyna dla której Nowak zapomniał o Bogu i o rodzinie. Brutalnie zdradzana kobieta rozpaczala strasznie.

— Ja się chyba zabiję — mówiła do męża.

— Zabij się — drwił nieszczęśliwym Nowakową zażyła sublimatu. Uratował ją sąsiedzi. Nagle w stosunkach ich nastąpił zwrot. Nowak począł okazywać żonie daleko idącą serdeczność.

Ktoregoś wieczoru świątecznego zaproponował jej wspólny spacer za miasto. Prze-

prawili się łódka przez Wisłę i zaszli aż na podmiejskie pola. Widziano ich, jak siadali między drzewami. Z wycieczki tej Nowak powrócił sam.

Nazajutrz znaleziono jego żonę z przestreloną głową i straszną raną w piersiach, prawdopodobnie od bagnetu.

Nowaka aresztowano i poddano badaniu. W ogniu krzyżowych pytań zwyrodniały morderca przyznał się do winy.

Obecnie wszakże przed sądem zmienił swe zeznania dowodząc, iż wymuszono je biciem.

Warszawski sąd apelacyjny pod przewodnictwem sędziego Żarskiego i przy udziale prokuratora Kamińskiego zatwierdził wyrok skazujący Nowaka na 15 lat ciężkiego więzienia, wydany w pierwszej instancji.

Wystawa otwarta do d. 14. bm. włącznie.
Wstęp 1 zł., dla wycieczek 50 gr.

Zniżka kolejowa.

Wielka frekwencja osób z całej Polski i zagranicą.
Na wystawie czynne są dwie stacje nadsłuchowe:
jedna transatlantyczna, druga Polskiego Radia.
Koncerty. - Odczyty powag naukowych. - Pokazy.
Jedyna okazja zaznajomienia się z isiotą
- radia i sposobem wykorzystania go.

Teatr letni w Gdyni.

Na sezon letni posiadała Gdynia jedną z najbardziej interesujących atrakcyj — własny teatr letni. Zorganizował go na okres czasu od 1 czerwca do 1 września b. dyr. bydgoskiego Teatru Miejskiego, p. Józef Krokowski. Przyjęcie serdeczne i wcale dobry sukces materialny, jakie towarzyszyły wszędzie na Pomorzu w ubiegłym miesiącu objazdowej trupie aktorskiej p. J. Krokowskiego (złożonej z pp. Haliny Cieszkowskiej, Bohdańskiej, Strzeleckiego, Orlicza i Brodzińskiego) zadecydowały o zatrzymaniu się tej trupy na sezon letni w Gdyni i o rozwinięciu stąd poważniejszej akcji artystycznej na całe północne i środkowe Pomorze.

Teatr letni p. Józefa Krokowskiego będzie oficjalnie rezydował w Gdyni i Pucku, faktycznie jednak w dniach od przedstawień w Gdyni i Pucku wolnych, będzie teatr ten występami swoimi zasilał większe miasta północnego i środkowego Pomorza.

Na stałe w ciągu tego sezonu letniego zakwaterował się teatr letni dyr. Józefa Krokowskiego

w sali p. Józefa Antoniego Skwierca, w odległości 20 metrów od morza. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że zarówno wybitny zespół tego letniego teatru p. Krokowskiego, jak i punkt bardzo dla publiczności wygodny wpłyną na dobrą frekwencję tej nowej polskiej kulturalno-artystycznej placówki na Pomorzu.

Na osiedleniu się na sezon letni na stałe w Gdyni teatru p. Krokowskiego wyjął przede wszystkim bardzo dobrze północne i środkowe miasta Pomorza, teatr ten bowiem występami swoimi w tych przeważnie wycieczkowych i letniskowych miastach będzie ożywiał wypoczynkową, wakacyjną atmosferę i może wyprzeć nawet pewien dodatni wpływ na stronę ekonomiczną letnisk w wielu większych, pięknie położonych, uczęszczanych miastach pomorskich.

Materiałną egzystencję ma teatr letni p. Józefa Krokowskiego bezwzględnie zapewniona, czego najlepszym dowodem był finansowo dla artystów bardzo korzystny, niedawny objazd jego po miastach pomorskich.

Wysoki poziom gry aktorskiej trupy p. Krokowskiego zjednał sobie wszędzie szczerze i gorące uznanie prasy i publiczności i wyrobił oraz zapewnił temu teatrowi wszędzie bardzo liczną i frekwencję spragnionej wyższej sztuki, inteligentnej, pomorskiej publiczności. Terenem artystycznego oddziaływania tego teatru będzie także Gdańsk, dokąd w dniach najbliższych trupa p. Krokowskiego z występem się wybiera. J. K.

Stan zasiewów uległ poprawie. Ogólny stan zasiewów od marca uległ widocznemu polepszeniu. Dotyczy to zarówno ozimin, jak i zasiewów jarych. Dla całego państwa da się on określić, jako przerastający poziom urodzajów przeciętnych. Słabszy stan zasiewów — wykazują jedynie północno-wschodnie okręgi rolnicze — zwłaszcza województwa wileńskie i nowogrodzkie, w których oziminy spadają poniżej normy, przyjętej za przeciętną. Sumaryczny obraz stanu zasiewów dla poszczególnych zbóż przedstawia się w następujących stopniach, gdzie liczbą 3 przyjęto wyrażać wartość urodzajów średnią; dla pszenicy 3.0 dla żyta 3.0, dla jęczmienia 3.1 dla rzepaku 3.2 dla koniczyzny 3.1.

Na marginesie.

Kpiny ze zdrowego rozumu czyli ustawa o paszportach ulgowych.

Wszelki paszport, potrzebny do wyjazdu za granicę, jest — mówiąc bez ogródki — rodzajem kapitalnego szelmonstwa, jakiego dopuszcza się państwo wobec swych obywateli. Paszport — to jest dokument niewoli. Znali taką niewolę już Rzymianie, stwarzając specjalny rodzaj tak zwanych glebae adscripti, tj. ludzi, którym niewolno było opuszczać pewnego, do uprawy przez nich przeznaczonego kawałka ziemi. Stanowili więc oni żywy inwentarz danego gospodarstwa, porównywalny z bydłem, od którego nie wiele więcej opieki lub praw posiadali.

Każdy obywatel państwa polskiego stał się także podobnym glebae adscriptus, na szerokim co prawda obszarze Rzeczypospolitej, ale to istoty faktu nie zmienia. Kto nie posiada 500 zł na paszport zagraniczny, ten ma tem samem nałożoną obrotę na szyję, która niepozwała mu opuścić kraju. A ci, którzy mają pieniądze i mogą sobie na ten wydatek pozwolić, względna swoboda ruchów okupywać muszą ciężkimi ofiarami materialnymi.

Jednym słowem instytucja paszportów jest hańbą i wstydem dla każdego demokratycznego państwa.

Rząd wie i czuje, że to trzymanie ludzi na obroży urąga wszelkim pojęciom obywatelskiej swobody i dlatego zaprowadził „paszporty ulgowe” jako złagodzenie tego niesłychanego stanu. Paszport ulgowy jednak np. ze względu na zdrowie jest niemal fikcją wobec takich postanowień ministerstwa spraw wewnętrznych, że chcący go otrzymać musi przynieść od lekarza powiatowego: a) historję choroby, b) jej objawy, c) jej organiczne zmiany, d) rozpoznanie dajagnostyczne, e) rokowanie (możliwość lub niemożliwość jej wyleczenia), f) wskazanie miejscowości, do której wyjazd jest konieczny, g) przyczyny, dla których nie można kuracji żadną miarą przeprowadzić w kraju.

Ale najkapitałniejszym jest zakończenie, w którym mędrzec ministerjalny

oświadcza, że w kraju można dokonywać wszystkich operacji i wyleczyć wszystkie choroby!

Jeżeli to jest konkluzją, to pocóż udzielać paszportów ulgowych w celach leczniczych?

Wszyscy lekarze zgadzają się na to, że w chorobach nerek, żółci i wątroby wód karlsbadzkich nie zastąpią żadne inne wody świata.

Na wypadek uporczywego reumatyzmu, podagry, ischiasu albo porażenia mamy kąpiele siarczane, ale co one są warte wobec takich Piszczan w Czechosłowacji, do których pacjenta sparializowanego na wózku przywożą, a po paru tygodniach ten sam pacjent hasa na dancingu lub spina się po okolicznych górach.

Na cierpienia serca, na miażdżycę lub na przemianę krwi Polska nie posiada prawdziwie skutecznych wód, a ma je zagranicą o wprost cudownych własnościach.

Krótko mówiąc, kto w Polsce niema 500 zł na haracz dla kasy rządowej, ten jest ewentualnie skazany na śmierć, choćby wyjazd za granicę z matematyczną niemal pewnością przyniósł mu zbawienie.

Rodzice mający dzieci za granicą lub odwrotnie nie mogą się zobaczyć i nacieszyć sobą, jeżeli nie mają czem podkupić rządowego molocha.

Próżno wdychasz do kultury zachodu, do poznania świata, do tej rozkoszy, jakie dają podróże i zetknięcie się ze zdobyczami wyższej niż rodzima cywilizacja. Kto niema pieniędzy na opłacenie się chciwemu fiskusowi, ten musi z tego wszystkiego zrezygnować.

Rząd wrzekomo nie może zrzec się tych dochodów, jakie mu dają opłaty paszportowe.

Kłamstwo i jeszcze raz kłamstwo! Niech ten rząd zamknie paru złodziei skarb państwa okradających, a oszczędzi akurat tyle albo więcej, ile taksy paszportowe przynoszą.

Jednym słowem — jesteście bardzo biednym narodem!

Poznańskie a kultura polska.

Pod powyższym tytułem przynosiłowski „Wiek nowy” artykuł pana Herta, który ze względu na jego trafny i trzeźwy sąd o naszej prowincji, nie bez pewnych jednak zastrzeżeń, które w tekście zaznaczamy.

Otóż pan Hertz pisze:

Wydawnictwa pewnych obozów politycznych stale przedstawiają Wielkopolskę jako najkulturalniejszą część Państwa. — W przeświadczeniu tem pozostaje też znaczna część opinii publicznej w Poznaniu, co jednak stoi w jaskrawej sprzeczności z opinią dwu pozostałych dzielnic, gdzie inteligencja (nawet usposobiona konserwatywnie) spogląda na b. zabor pruski, jak na Beocję.

Wszystko to wytwarza stosunki bardzo niezdrowe, z jednej strony pogłębiające separatyzm Poznański, z drugiej zaś — niechęć do wyzyskiwania cnot tej dzielnicy dla dobra całości.

A cnoty te mają pierwszorzędne dla Państwa znaczenie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w rolnictwie, rzemiośle i handlu Poznancyk stoi najbliższej pracownika zachodnio-europejskiego. Przeważa również pod względem zamożności, porządku i karności narodowej. Wreszcie posiada zdolność organizowania się, jakiej nie widzimy nienawet w byłej Kongresówce, ale i w Małopolsce.

Można więc powiedzieć, że Wielkopolska, w zakresie kultury materialnej, istotnie wykazuje postęp najwęższy. Bardzo też dobrze czynią niektórzy ziemianie Kresów Wschodnich, gdy z Poznania sprowadzają robotników rolnych, rzemieślników itd. Już dziś daje się zauważyć w pewnych okęgach Wileńszczyzny dodatnie rezultaty ich pracy.

Ale oddając sprawiedliwość temu, co Wielkopolska wniesie rzeczywiście może do skarbcu kultury narodu, nie należy zamykać oczu na fakt, iż dzielnica ta, od lat stu przeszło (z wyjątkiem paru momentów), w polskim ruchu umysłowym przestała grać rolę.

Ruch ten koncentruje się w Krakowie i Warszawie, żywo pulsował we Lwowie, a w Wilnie nawet mocniej — odzywał się tchem, niż w Poznaniu, który przestał zupełnie wydawać uczonych, literatów, artystów. Rodzące się na tym gruncie talenty z reguły emigrowały czy to do b. Królestwa, czy do Małopolski, czy wreszcie na zachód, gdzie ulegały przeważnie germanizacji. Na tej drodze był już i Przybyszewski, który stawał się w Berlinie pierwszym pisarzem niemieckim a dopiero znalazłszy się w Małopolsce nawrócił ku literaturze polskiej. Małopolska również dała warunki pracy Kasproviczowi. Nawet Władysław Rabski, umysł żywy, ale duch przecież nie orli, nie mógł się ostać w Poznaniu, bo atmosfera była dlań zbyt duszna, zbyt parafrkańska.

Ile ta właśnie atmosfera wygnała talentów: nietylko z granic Wielkopolski, ale wogóle poza szranki polskiej kultury — nikt już tego nie zliczy. Niejakie pojęcie dać może przegląd nazwisk uczonych, literatów i artystów niemieckich, wśród których roi się dziś od noszących wyraźne ślady pochodzenia polskiego.

Wszystko to są rzeczy wiadome, a przyczyny zjawiska zrozumiałe. Kto faktem tym przeczy i Poznańskie stawia dziś u szczytu kultury polskiej — ten nietylko, wbrew prawdzie, krzywdzi dwie pozostałe dzielnice, ale niebażownie hołd składa butowi pruskiemu, widząc w nim najlepszego dla nas pedagoga. (Otóż pod tym względem autor wychodzi z fałszywego założenia. Nie jednostki stanowią o umysłowej kulturze danego kraju, tylko ogół, a ten stoi na bardzo wysokim poziomie, jeszcze w porównaniu z tamtymi dzielnicami, gdzie procent analfabetów był nie do zrozumienia wysoki. — Red.)

Tymczasem w rzeczywistości but ten spowodował fatalne skutki. Społeczeństwo poznańskie, walcząc o byt narodowy, nie mogło rozwijać się wszechstronnie i harmonijnie. Zagrożone w podstawach egzystencji, utratą gruntu pod nogami w dosłownym tych słów

znaczeniu, całą mocą przywarło do ziemi. I przyziemną też musiało zdobyć kulturę. Na intelektualną wprost już sił nie starczyło.

To też ową kulturę intelektualną ujawniają dziś w wyższym stopniu inne dzielnice, jakkolwiek i tu ślady niewoli wciąż jeszcze są widoczne.

Zamożność przedwojenna i uprzemysłowienie b. Kongresówki w połączeniu z niedopuszczeniem Polaków do wyższych stanowisk rządowych, stworzyło warunki zupełnie specjalne, które jednak sprzyjały rozwojowi pewnych dziedzin nauki i sztuki, tudzież postępowi ruchu robotniczego, który właściwie tylko w tej dzielnicy (Warszawa, Łódź, Sosnowiec, Żyrardów itd.) miał rzeczywiste mocne podstawy. Jednocześnie wszakże prześladowanie przez rząd carski oświaty ludowej powodowało — i dotąd jest przyczyną przepaści kulturalnej, dzielącej tu inteligencję od szerokich mas, tkwiących dotąd miejscami w rozpaczliwej ciemności.

Podobnie jak Poznańskie otrzymało — z łaski rządów pruskich przerosł kulturę materialną kosztem kultury intelektualnej, tak b. Kongresówka upodobniła się do Rosji właśnie owym olbrzymim dystansem między inteligencją a ludem.

Względnie najharmonijniej miała możliwość rozwijać się Małopolska, korzystając z autonomji i swobód narodowych.

Piszący te słowa nie jest Małopolaninem, lecz stałym mieszkańcem Warszawy, który jednak poznał wszystkie dzielnice, pracując w nich kolejno, jako dziennikarz. Otóż miałem możność stwierdzić wielokrotnie, że jakkolwiek kultura materialna (rolna, rzemieślnicza, handlowa) stoi w b. Galicji niżej, niż w Poznaniu, choć kultura wielkopolska materialna i związane z nią ruchy społeczne osiągnęły wyższy rozwój w b. Królestwie — całość jednak procesu, który nazywamy kulturą, ma najnormalniejszy wyraz w Małopolsce.

Małopolska tylko mogła dać Polsce zdrowe ogniska pracy umysłowej, rozwijając życie artystyczne i umożliwić praktykę działaczy społecznych wszelkich kierunków.

Tutaj tylko widzimy konserwatystę, nie będącego bezwzględny reakcjonistą, tu mężniejsze i cywilizuje się ruch ludowy, tu polski socjalista nabiera manier europejskich. (A Kraków, 6 listopada!)

Dziś, gdy każda dzielnica powinna ofiarować Rzeczypospolitej to, co z czasów niewoli korzystnego wynieść potrafiła, należy jasno zdawać sobie sprawę z poszczególnych ich walorów. Fałszowanie zaś prawdy i np. wynoszenie Poznania na czoło kultury polskiej, jest postępowaniem bardzo lekkomyślnym i mogącym tylko przykre mieć następstwa.

B. Hertz.

Walka z lichwą.

P. Wojewoda Pomorski wydał podległym władzom administracyjnym szczegółowe zarządzenia i instrukcje dotyczącej tworzenia miejscowych komisji do badania cen, polecając przy wyborze członków tych komisji uwzględniać ze strony wytwórców: Towarzystwa Kupców Samodzielnych, cechy, towarzystwa rzemieślników i zrzeszenia rolnicze; ze strony spożywców: spółdzielnie, zrzeszenia zawodowe pracowników oraz przedstawicieli spożywców niezrzeszonych.

Z uwagi na ogólne trudne położenie gospodarze, szczególnie uboższych warstw ludności, p. Wojewoda zwrócił szczególną uwagę podległych władz administracyjnych na konieczność tworzenia komisji do badania cen we wszystkich większych ośrodkach na Pomorzu. Komisje te powołane są do udzielania opinii co do cen, które na tej podstawie ustalają na poszczególne przedmioty powszedniego użytku miejscowe Magistraty (Zarządy gmin). Ustalane ceny, uwzględniane będą przy ściganiu przez władze administracyjne wzgl. sądowe przestępstw za pobieranie nadmiernych cen, stanowiąc więc będą ważny czynnik przy walce z lichwą żywnościową.

W środę, dnia 9 czerwca br. o godz. 9 rano zasnął w Bogu po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzony Sakramentami św. mój najdroższy mąż i kochany tatuś s. p. **JAN ULATOWSKI** przeżywszy lat 25, o czym donosi w ciężkim smutku pograżona **żona z synkiem rodzice i rodzeństwo.** 13455 Pogrzeb odbędzie się w sobotę, o godz. 3^{1/2}, po pol. z domu żałoby, Podgórze 10 na nowy cmentarz

W środę dnia 9 czerwca o godz. 3 rano zmarła nagle na udar serca nasza droga matka, siostra, teściowa i babcia s. p. z **Plotków Marcjanna Józwiakowska** przeżywszy lat 75, o czym krewnym i znajomym donosi, w ciężkim smutku pograżona **Rodzina.** Bydgoszcz dnia 11. VI. 26 r. Msza św. za spokój duszy s. p. odbędzie się w sobotę o godz. 6^{1/2} w Trójcy św. Pogrzeb tego samego dnia o 4^{1/2} z kaplicy starego cmentarza. 113517

Podziękowanie. Za ostatnią przysługę zmarłej **Wiktorji Kani** w dniu 8. VI. 1926 r. w Bydgoszczy i szczerze zaopiekowanie się nią, państwa Kucharzewskich ul. Jeznicka nr. 9, wypowiadam moje najserdeczniejsze **Bóg zapłać.** **Rodzina Mechów Kaniów** Orzeszkowo pow. Międzychód. (13469)

Umożliwiam każdemu 10882 **kupno nagrobków** dla swoich ukochanych Zmarłych **po najtańszej cenie** w najlepszym wykonaniu oraz na **bardzo korzystnych warunkach spłaty!** **G. Wodsack,** mistrz-rzeźbiarz kamieniarski **Bydgoszcz, ul. Dworcowa 79.**

Województwo Pomorskie Państwowe Nadleśnictwo Lubichowo pow. Starogard, poczta, tel. i st. kolej. w miejscu ogłasza **konkurs**

na dzierżawę folwarku leśnego „Wdecki Młyn” o pow. 106 ha wraz z przynależnym młynem i tartakiem wodnym oraz rybołówstwem na jeziorze Kochanka i rzecze Czarnej-Wodzie o pow. 36 ha w drodze pisemnego przetargu na okres czasu: od 1-go lipca 1926 r. do 30-go września 1941 r. Oferty rocznego czynszu dzierżawnego na wszystkie objekty włącznie, z wyjątkiem rybołówstwa opiewać mają w pełnych centnarach metrycznych (100 kg.) żyta, za rybołówstwo zaś w kilogramach wyborowego szupaka z ha powierzchni wody. Przed złożeniem ofert powinni oferenci złożyć w Kasie Leśnej Skórcz wadium w wysokości 800 zł. jako zabezpieczenie wypełnienia warunków w ofercie podanych. W razie niewywiązania takowych wadium zostanie zwrócone bezprocentowo w przeciągu 4 tygodni. Oferty bez złożonego wadium nie uwzględnia się. Oferty należy ostatecznie i zalakowane przesyłać należy do Nadleśnictwa do dnia 25-go czerwca br. godz. 10 przed południem. — Otwarcie ofert o godzinie 11-tej. Blizsze warunki kontraktu do przejrzenia w kancelarii Nadleśnictwa, zwiadczenie obiektu li tylko za poprzednim zgłoszeniem w Nadleśnictwie. Zatwierdzenie ofert zastrzega sobie Dyrekcja Lasów Państwowych w Toruniu. 13493 **Nadleśniczy Państwowy.**

W sobotę, dnia 12. czerwca 1926 r. **Wielka wyprzedaż** w firmie **Bławat,** Gdańska nr. 7. 13512) **A. Kufel,** zarządca upadłościowy.

Tapety, listwy, ceraty poleca w wielkim wyborze 13376 **S. STRYSZYK** Wysyłkowy Dom Tapet. Długa nr. 34.

Wróciłem -- dr. med. **J. Świątecki** -- lekarz specj. chorób skórnych i wewnętrznych. Przyjmuję od godz. 9—12 i od godz. 4—6. **Bydgoszcz, Gdańska 159. 3 p.** 13511)

Tania sprzedaż **Muśliny bawełniane . . . . .** 2.45 **Woale czwajcarskie w wielu kol. od . . .** 2.90-5.70 **Woale szwajcarskie deseniowe od . . .** 2.90-6.80 **Frotte w pasy i kraty . . . . .** 1.60-4.90 **Crêpe Frotté szerokość 115 . . . . .** 4.90 **Toile de soie (jedwab surowy) . . .** 11.50 **Jedwabie na piaszcze w bog. wyb. . .** 17.50 **Kraty czysto wełniane szer. 145 . . .** 9.50

„CZESANKA“ Gdańska 157. 13443 **Telefon 15-99.**

Czytajcie Dziennik Bydgoski!

Wielka dobrowolna licytacja **kompletnego inwentarza martwego odbędzie się w Krzepiszynie** **we wtorek, dnia 15-go czerwca 1926 r.** począwszy od godziny 10-tej przed południem. 13400

Administracja Majątku Krzepiszyn, poczta Zalesie, ... **stacja kolejowa Kcynia.**

OBROŃCA WOJSKOWY Pułkownik K. S. e. c. Fr. Skorupski, b. Prezes Sądu Polowego Wojsk Polskich na Sybirze, b. Szef Prokuratury D. O. K. X. przyjmuje od 4—6 w Sekretariacie Emerytów Wojskowych, ul. Śniadeckich 5a, Bydgoszcz. (13406)

Zakup i sprzedaż złota, srebra jak i wszelkich artykułów w ten zakres wchodzących **Henryk Kaszubowski** zakład zegarm.-złotniczy **Długa nr. 29.** 13492

Kasy ogniotrwałe dwie duże i dwie mniejsze w bardzo dobrym stanie z powodu likwidacji na sprzedaż. Wiadomość (13464) **Plac Wolności 1, Bank.**

Resursa Kupiecka ul. Jagiellońska 25. **W sobotę, dnia 12. 6. 26.** w ogrodzie

Noc Włoska połączona z koncertem i dancingiem. Lokal otwarty do 4 rana. Wstęp wolny. W razie niepogody w lokalu. (F-1981)

KINO NOWOŚCI Mostowa 5 — **Telefon 385** **Początek o g. 645 i 845 w.**

Kupię wóz Bülowa lub polowczyk i powóz kryty możliwie na gumowych kołach. (13348) **Bracia Schlieper,** Gdańska nr. 99. **Tel. 306. Tel. 361.**

Książki oprawia trwale i tanio **Introligatornia Drukarni Bydgoskiej, Poznańska 30.**

Pierwsza sprzedawaczka która zdolna jest samodzielnie prowadzić filię składu manufaktury, władająca dobrze polskim i niemieckim językiem w słowie i piśmie potrzebna od 1-go lipca. Zgłosz. piśmienne w niemieckim języku z fotografią, odpisem świadectw, podaniem pensji jak i krótkie podanie ostatniego pobytu pracy pod „C. H.” do Dzien. Bydg. (13487)

Poważna instytucja poszukuje do natychmiastowego wstąpienia **zdolnego pracownika** obeznanego z propagandą i doświadczonego w dziale akwizycji wydawnictw i ogłoszeń. Zgłoszenia pod „A. D.” do Dz. Bydg. (13486)

HAEMATOGEN **BARCIKOWSKI** **R. BARCIKOWSKI T. A.** **FABRYKA CHEMICZNA POZNAŃ**

PROSZEK od BÓLU GŁOWY (LINIAR FIBRY) DLA DOROSŁYCH (LINIAR FIBRY) **KOWALSKINA** **LABOR. CHEM.-FARMAC.** **„AP. KOWALSKI”** (A.K.) **WARSZAWA - MŁODOWA 5**

Cześć Pieśń **ZJAZD XXI. Okręgu kół Śpiewaczych w Koronowie** w uroczym parku GRABINIE, w niedzielę, dnia 13-go czerwca 1926 r. Szan. Obywatelstwo miasta i okolicy oraz wszystkich lubowników pieśni upr. zaprasza Zarząd XXI. Okręgu. Zarząd kół Śpiew. w Koronowie. **Komitet honorowy zjazdu.** **Udział w zjeździe weźmie przeszło 1000 Śpiewaków i Śpiewaczek. Początek konkursu jednolitej pieśni o godz. 2 po poł. na sali w Grabinie.** **Początek koncertu o godz. 4 po połudn.** następnie dowolne popisy kół o nagrody i różne inne niespodzianki. **Wieczorem zabawa na 3 salach.** Bilety na popisy i koncert od 0,50 do 2,50 zł. **Rozkład jazdy kolejką z Bydgoszczy o godz. 7³⁰, 7⁴⁵, 8¹⁵, 10⁵⁰ rano. Z Koronowa o 2 i 3 w nocy.**

Choroby płuc! Stosowany przez pp. Doktorów „Balsam Thiocolan Age” sprzedają apteki. Zadacie tylko w oryginalnym opakowaniu apteki **A. GASEKIEGO** w Warszawie, ul. Leszno 41. 18840

Kosiarki, Żniwiarki, Grabie konne, Opelacze, Tortiarki, Ule, Maneże, Sieczkarnie, Wirówki oryginal. „Alfa-Laval” jako też wszelkie inne maszyny rolnicze na korzystnych warunkach **Duży skład części zapasowych.** 8930) **Warsztat reparacyjny** **Franciszek Kloss i Syn** **BYDGOSZCZ, Gdańska 97, tel. 1683.**

Agentura 8467 **Dziennika Bydgoskiego w Chełmży** **B. Wiśniewski** Sprzedaż wyrobów tytoniowych. **Toruńska 24**

Ogród Obywatelski 157. **Toruńska 157.** W niedzielę, 13 bm. wielki koncert całej orkiestry kolejarzy pod batutą dyrygenta pana Kempnińskiego. **Początek o godz. 4-tej.** (13509) **Wstęp 30 groszy.** Dzieci do lat 14 w towarz. rodziców mają wstęp wolny. **Wieczorem zabawa taneczna.** **Uprzejmie zaprasza Antoni Klein.**

Baczność! W niedzielę, 13 czerwca br. urządzam w miłym ogrodzie (13454) **5-ta śluzka wielki koncert.** **Początek o godz. 3 po poł.** **Orkiestra inwalidowa Gospodarz.**

1.000 zł. wynosi stały dochód miesięczny dla poważnych, dzielnych, dobrze urolników zaprowadzonych **przedstawicieli okręgowych** wład. polskim i niemieckim językiem, posiadających conajmniej 1000 zł. do sprzed. na własny rachunek, niezbędny pokup artykułu dla rolników zastrzeżony na całą Rzeczp., na Pomorzu, Wielkopolsce, Śląsku i wol. miasta Gdańsk. Jakiegokolwiek ryzyko wykluczone. Zgłosz. z wyczerp. określi. dotychczas. zajęcia skie-13518) rować pod nr. „222” do Dzien. Bydg.

AGENTURA „Dziennika Bydgoskiego” **w Inowrocławiu** ulica **Toruńska nr. 2.** **Przyjmuje wszelkie ogłoszenia do „Dziennika Bydgoskiego” oraz zamówienia na druki. Abonament i pojedyncza - - sprzedaż „Dziennika” - -**

Prawdziwa uczta dla Bydgoszczan! 13 aktów z największymi kinoaktorami świata **jak: Paweł Wegener, Albert Steinrück, Bernard Goetzke, Xenia Desni, Werner Krauss, Asta Nilsen** w obrazie **„Historja jednej nocy” i „Noce Dekameronu”** **w niewidzianym dotąd przepychu wystawy.**